

Fakfelagsformenn:

Trygðin á arbeiðsplássum sum best ber til

Á síðu 5

Vónleyst hjá arbeiðarum at byggja sær hús

Hægri skattatrýst og hægri tollur!

Borgarligi politikkurin liggur í sori

Teir søgdu skuldina svara til 19.700 kr. í part, tá teir tóku við.

Hon verður tá teir leggja frá sær 68.200 kr. í part.

Teir søgdu figgjarlógina uppá 700 mill. kr. í 1980/81 vera alt ov stóra. Ja, tað var reint oysl.

Hon verður í 1984/85 meira enn 1.450 milliónir kr. uttan at tænaustøðið er hækkað.

Bert oyslið er vaksið.

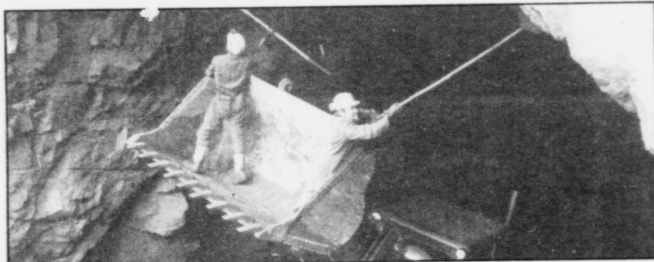
Teir vóru bragdligir í 1981 og einki mark var fyri hvat gerast skuldi.

Nú eru teir nøgdir við — sambært løftingsformannin — at samgongan og hervið samfelagið, bert anir hetta seinast árið av valskeiðinum.

Er slikt ábyrgdarpolitikkur? spyr Atli Dam formaður javnaðarflokksins og svarar:

Nei hetta er ábyrgdarloysi í hægsta potensi.

Síða 7

1. maí — verkafólk fylkist!

Tað var tann tíð, tá verka-fólk óttaðust fyri arbeiðaradegnum fyrsta maí. Óttaðust, at tað sindrið av undirløntum arbeiði, ið fekst við bønartænastu, skuldi verða tikið frá teimum, um tað av undangongufólki arbeiðararørslurunar varð borið so at, at dagurin hóast hungursræðslu fólksins fekk dām av arbeiðaradegi — dagurin á árinum tá verka-fólk stóðgaði á og royndi at gera upp við seg sjálvi um mannaverdug meining var við framhaldandi slitinum bert fyri at ana enn eitt ár.

Ymiskliga djarvar hava broytingarhugsanirnar verið, og ymiskt er, hvussu skjótt borið hevur rætta vegin til tess at beta kor verka-fólksins.

Onkustaðni vóru korini so vánalig, at vandin fyri ótespilgari meislan og

lívlati ikki helt teimum vánaligast stóddu frá at gera uppreistur imóti trælbandi harraveldinum og nógv armóðsblóð hevur runnið.

Á okkara leiðum hevur hetta vanlukku strið tíðanbetur dugna verka-fólkastættinum so dánt, at almennur illvilji av týðningi ikki longur er imóti, at verka-fólk eisini eiga mannaverdug livsrættindi í samfeløgnum kring okkum.

Frægast hevur vognast í teimum lundum, sum av álvara fullu fyri teirri tá av mongum illasæddu humanismuni, sum meir enn aðrar heimsspekir undan viðgjördu mannaverði sum so, sum ávisti sjálvsagða rætt einstaklingsins til frælst at hugsa, trúgva og tala. Aðalvápnin var upplýsing og aftur upplýsing um lyndi menniskjans og tess

møguleikar fyri andaligari og handaligari menning, um livskorini vóru mannaverdug.

Striltið hevur gingist hjá teimum stóru at vinna fatan fyri tervinum á upplýsing fyri fjøldina. Heima hjá okkum liva kanska enn fólk, ið minnst illviljan frá teimum ráðandi í heimbygdum teirra móti nökrum so sjálvsagðum.

Tað gav at bita, tá bøndur í bygd í Norðurstreymi fingur prest til at nokta myndugleikunum at byrja skúla í bygdini. Mótmæli varð eisini undirskrivað av tegnum hjá presti og bóndum, men ólukku-tíð — með páholden pen, so myndugleikarnir gjørdu av at fara undir skúlan beinanvegin.

Niðurlagið um, at tað er vandamikið at upplýsa fiskara- og verkamanna-

børn, er nú hjá okkum mestsum dottið niðurfyri. Men kortini ikki meira enn mestsum. Afturhalds-ræddir eru tó enn í Føroyum um, at privatisera útbúgvina, um at tey, ið ikki eru fødd inn í ávsa stætt, ikki skulu hava høvi at nýta viðfødd evni og skil í tí verki, har tey á besta hátt kundi dugna samfelagnum.

Upplýsingar- og útbúnaðarrætturin, sum seinastu og frægastu árin í søgu okkara hevur verið rættiliga sjálvsagður, er nú aftur fyri svartasta afturhaldságanginum. Er nakað verkamannamál burturav, so er tað hetta.

Men var hinvegin rættur verka-fólksins so sjálvsagður í allramannaeygum sum demokratiskt sinnaður fylkingarnar her á landi halda hann vera, so vóru heggini ikki so tung og titt. So vóru

verka-fólk ikki tey einastu í hesum landi, ið dag fyri dag yvir teldur skuldu prógva teirra framleiðsluføri. Heldur ikki høvdu verka-fólk verið tey einastu, ið ikki vóru tryggjað fulla samsýning í samband við fráfalið vegna sjúku. Heldur ikki hevði verið góðtikið, at verka-fólk yvir forskotsskattin bæði av vanligari- og fritíðarlønini lutvist skuldu figgja eftirstøður hjá sokallaða vinnulivs-fólkinum/B-skatt-gjaldarunum.

Stovnssetan av fyrirkomulagnum við iðgjaldsverk-fólksins hevði ikki verið so illasæddur av teimum stýrandi sum seinastu árin. Heldur ikki høvdu hóttnar um arbeiðsmiss vegna politiskar áskoðanir komið uppá tal.

Altsamalt itøkiligar ábendingar um, at manna-rættindi okkara á jøvnum

føti við aðrar stættir ikki enn eru so sjálvsøgd, sum tað semir seg í sokallaðum demokratiskum upplýst-um samfeløgum.

Uppaftur størri áminning til arbeiðandi føroyska fólk ið er hetta um, at langt er á mál og at striðið fyri eins livstreymum fyri alt okkara fólk ikki enn er hálvstriit, men at hetta á ongum sinni má vikna.

Men vónina hava vit og amboðið, okkara virkisfæri, hava vit eisini. So nú ræður um meira enn nakrantið at fylkja um hugsjónarligu rættferðs-stevnuna og sameint reka í dýpið mannatýnandi svartaspilluna, ið serstakliga seinasta valskeið hevur nívt einasta sanna tilfang okkara — arbeiðandi fólk.

Kristjan Dahl